وای بر تو، گردن دوستت را شکستی.

از ابوبکره رضی الله عنه روایت است که نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم سخن از مردی به میان آمد که مرد دیگری از او تعریف کرد. رسول الله صلی الله علیه وسلم چندین بار فرمود: «وَيْحَكَ! قَطَعْتَ عُنُقَ صَاحِبِكَ»: «وای بر تو، گردن دوستت را شکستی». و سپس افزود: «إِنْ كَانَ أَحَدُكُمْ مَادِحاً لا مَحَالَةَ فَلْيَقُلْ: أَحْسِبُ كَذَا وَكَذَا إِنْ كَانَ يَرَى أَنَّهُ كَذَلِكَ وَحَسِيبُهُ اللهُ، وَلا يُزَكِّى عَلَى اللهِ أَحَدًا»: «اگر لازم است یکی از شما از دیگری تعریف کند، بگوید: به گمانم فلانی چنین و چنان است و حسابش با خداست؛ - و ویژگی هایش را ذکر کند؛ - البته اگر باور دارد که آن شخص همان گونه است. و کسی را نزدِ الله - که از باطنِ همه آگاه است - پاک و نیک معرفی نکند».

[صحیح است] [متفق علیه]

این حدیث بیانگر یکی از سنت های مبارک نبوی می باشد؛ اینکه باید مسلمان از مبالغه در ستایش و تعریف دیگران دوری کند چون عجب و غرور از دروازه های ورود شیطان هستند؛ و مبالغه در مدح و تعریف کسی، او را غرق در غرور و تکبر می کند و سبب نابودی وی می شود؛ بنابراین باید هر مسلمانی حد اعتدال را در مدح و ستایش دیگران رعایت نموده و امر مردم را به الله متعال می سپارد؛ کسی که به همه ی موارد پنهان، دانا و آگاه است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5735